

5. BŘEZNA 2017

POSTNÍ VYDÁNÍ

ČÍSLO 137

Poušť

Po dvě neděle jsem v únoru chyběl na farní bohoslužbě. Udělal jsem si totiž výlet do Izraele. Ale nebyl to jen obyčejný zájezd, šli jsme pěšky do Jeruzaléma. Tedy cílem bylo místo, kam po staletí putovali křesťané na místa spojená s Ježíšem, jeho smrtí a vzkříšením.

Jednou z cest, kterou jsme se ubírali do Svatého města, byla také cesta pouští. Po celý den jsme stoupali od Mrtvého moře kamenitou holou krajinou rozbrázděnou hlubokými propastmi. Strhující, ale i depresivní pohled. Kam oko dohlédlo, jen poušť. A přeci měla v sobě mnoho zajímavého. Dlouho se v oparu objevovala vodní hladina Mrtvého moře a neznalému by snadno přišlo na mysl seběhnout zpět do míst, kde je voda. Z této však život nevychází. Ke skutečnému zdroji života se, možná nesmyslně, musí stoupat vzhůru. Protože je jaro (počasí připomínalo náš duben), zde nastala doba dešťů. V poušti se to však projeví na české oko skoro neznatelně. Jen místy se objevily malé plochy trávy, tu a tam květinka. Pouze pozorné oko zahlédlo tato vzácná místa. Stále jsem v uších slyšel žalm 23: „...dává mi prodlévat na svěžích pastvinách“. Jak jinak rozuměli Izraelité této větě. Jak vzácná jsou pro ně taková místa. Ač jsme putovali celý den, mno-

Svědomy

Zdeněk Janík

Ostřejší než meč spravedlnosti

Vytrvalejší než běžec od Thermopyl

Neoslyšitelnější než ultrazvuk

Nepodplatitelnější než sama smrt

Lučavka královská dobrého a zlého

Průvodce bludištěm vlastního já

Plachta dobrého větru

Lodivod v úskalí

Kotva v hlubině bezpečnosti

ho turistů jsme nepotkali (snad výjimkou byli dva Slováci na kolech). V poušti je člověk především sám a není mnoho podnětů, které by ho rozptylovaly. Právě tady se svatí mužové utíkali do blízkosti Boha. A ještě jeden moment byl silný. I když se dnešní Jeruzalém rozpíná do různých stran, vyhoupli jsme se z východní strany na vrchol kopce a najednou bylo před námi Svaté město jako na dlani. Za zády poušť a před očima chrám. O pár okamžiků dříve si poutník v době Ježíšově snad ani nepomyslel, že pouť se rázem změní v cíl.

Vyprávím o své cestě proto, že mi putování Svatou zemí silně připomíná čas, do kterého vstupujeme – svatopostní dobu.

Lze se v něm určitě nudit..., ale pozorné oko v něm najde „strhující krajinu“, v níž přebývá Život a touží se s námi výjimečným způsobem setkat. Nesmíme se nechat zlákat lživými nabídkami pokušení, ani být otráveni z toho, že hned nemáme námi předpokládaný komfort. Na konci této cesty je vrchol života - vzkříšený Ježíš. Možná ho ovšem zahlédneme až na samém konci cesty. Ovšem stojí to za to!

Přeji Vám překrásný půst!

P. Michal

Ze zasedání Svatovojtěšské rady

Únorová schůze pastorační rady byla společná s radou ekonomickou, protože jedním z hlavních témat k diskusi bylo hospodaření duchovní správy a jeho výhled do budoucna. Naše hospodaření je dlouhodobě vyrovnané, tj výdaje jsou zcela pokryty příjmy. Hlavním zdrojem příjmů jsou sbírky a dary. Zde je nutno připomenout, že dedikované sbírky vyhlašované arcibiskupstvím jsou odevzdávány celé. Zatímco z ostatních sbírek se odvádí 10% do svépomocného fondu arcibiskupství, dary věnované duchovní správě zůstávají k dispozici celé a navíc jsou pro dárce daňově uznatelnou položkou.

Naše debata se také točila okolo financování provozu do budoucna. Prostory, které využíváme, máme v nájmu od arcibiskupství. To by se jako řádný hospodář mělo starat o opravy, údržbu a další. Zkušenost však říká, že ochota investovat do budovy a zařízení není nijak žhavá. Zamýšleli jsme se nad tím, zda si nevytvářet jaký-

si fond oprav a rozvoje, použitelný na zvelebování a opravy podle našeho rozhodnutí. To by však znamenalo, že průměrný příspěvek do sbírky by musel být vyšší. Proti tomu stojí názor, že neadresné sbírání prostředků dárce moc nemotivuje. Proti tomu stojí názor, že adresné jednorázové sbírky jako pečení pro Siriri, sbírka pro komunitu Sant Egidio nebo pro Cestu domů a podobné další jsou vždy hojně obdarovány. Nedošli jsme k jednoznačnému názoru, kterou cestu zvolit.

Další okruh diskuse se zabýval změnami interiéru kostela. Zde opět proti sobě stojí dva koncepty- nákladná a dlouhotrvající celková proměna a postupná změna formou jednotlivých dílčích změn, které by pro nás byly financovatelné. První pokusnou vlašťovkou by mohla být například rekonstrukce kaple, vybavení novým liturgickým inventářem včetně důstojného umístění plastiky sv. Vojtěcha (tzv. modela, které je nyní vpravo vedle oltáře. Návrh možného řešení na schůzi prezentovali Alena a Jiří Zavadilovi. Financování realizace by podobně jako u svatostánku bylo možné z účelové sbírky a darů. Rada souhlasila s projednáním v širším okruhu odborníků, po kterém musí návrh schválit liturgické komise.

Další možností, jak prokázat dobročinnost je například příspěvek na režii právě probíhajících kurzů alfa, kde součástí každého setkání je i večeře.

Další možné pastorační aktivity jsou například komentovaná mše pro ty, kdo se o ní chtějí dozvědět víc, nebo dopolední

program pro školy na téma Co znamenají Velikonoce. Skvělou příležitostí, jak dostat svatého Vojtěcha do povědomí občanů, by byla instalace výstavy k 90. výročí posvěcení kostela na podzim v Galerii na chodníku, kterou městská část provozuje ve výlohách Skleněného paláce na Náměstí Svobody.

Zaznamenal Vít Grec

Výsledek tříkrálové sbírky

Přestože tříkrálová sbírka proběhla už v lednu, chceme vás informovat o jejím výsledku a o využití sebraných prostředků ve společenství u sv. Vojtěcha. Celkem se v osmi pokladničkách vybralo 32 530 Kč. Po odečtení povinného odvodu Charitě nám zbyde 21 445 Kč. Z nich bude 7 000 Kč využito na adopci na dálku a zbývajících 14 445 Kč bude věnováno domovu Svaté rodiny na pořízení pomůcek pro jejich klienty. Za organizátory sbírky děkujeme všem koledníkům i štědrým dárcům.

Já jsem cesta, pravda a život aneb kurzy ALFA „třema očima“

PRVNÍ OKO (REDAKTORKA): Mám kamarádku Lenku, se kterou se známe už dlouho, dokonce jsme spolu i pracovaly ve dvou firmách (do té druhé jsem ji „dotáhla“ já a na rozdíl ode mě tam stále pracuje). Probíraly jsme spolu mnohé a samozřejmě došlo i na duchovní témata. Lenka se mnou začala chodit na Modlitbu matek a já jsem přemýšlela, jak ji více podpořit v hledání duchovního směřování. No, a nekonečně kreativní Bůh nám seslal kurzy ALFA. Jen pro upřesnění – každé setkání začíná veče-

ří (jsou skvělé, díky týme), následuje přednáška na předem dané téma a po ní se rozdělíme do skupinek, kde diskutujeme, sdílíme, svědčíme nebo také mlčíme jako zařezaní – jako já na prvním setkání. Bože, jak to mám říct, aby to neznělo jako kliše, aby to bylo srozumitelné, abych vyjádřila svoji zkušenost s Bohem? Naštěstí moderátoři naší skupinky slova našli a tak moje role byla modlíci se tichý společník. Prosil jsem za naši skupinku i její jednotlivé účastníky, za dar vědomí i pro mě – co mám říct a jestli vůbec něco. Asi jsem neměla říct nic. Na dalších setkáních už to bylo jiné, a i když jsem na kurzy ALFA šla hlavně jako doprovod a podpora kamarádky, předpokládala jsem, že budou přínosné i pro mě – a to se bez výhrad potvrdilo. Je to jako když znovupoznáváte milovaného člověka, ujasňujete si svůj vztah k němu a zároveň se ho snažíte sdílet s druhými, kteří jsou jinde na cestě a častou kladou velmi konkrétní dotazy.

DRUHÉ OKO (KAMARÁDKA LENKA): Očekávala jsem školu křesťanství a místo toho mě silně oslovily příběhy ostatních účastníků sdílené ve skupince. Netušila jsem, že víra je živý vztah, který je potřeba budovat, rozvíjet a procítovat v srdci.

Chtěla jsem se naučit znát Boha a místo toho se učím vnímat a cítit jeho přítomnost ve svém životě. V bezpečném prostředí, které ALFA nabízí, to jde lehčeji, ale ne samo :-).

Minulou středu jsme se na závěr společně pomodlili a já pochopila, že jsou chvíle, které jsou jen moje a nedají se nikomu pře-

vyprávět. Těším se na další setkání i společný víkend, který máme před sebou.

TŘETÍ OKO (SPOLUORGANIZÁTOR KURZU ALFA PAVEL): Když mne prvně moje žena Ivana oslovila s myšlenkou spolupořádat ALFA kurzy, moje odpověď byla Ne! Ne, nebudu „nahánět“ lidi k víře, nebudu nikoho „oslovovat“ a už vůbec nebudu nic „spoluorganizovat“.

A pak to začalo... První „nejistý“ večer, spíše první společná večere „budoucího“ organizačního týmu. Druhá... Třetí...

Postupně jsem pozoroval, jak se nesmělá myšlenka šíří, žije a začíná spojovat různé lidi k jednomu cíli. Pozvat druhé lidi nejen ke stolu ale „k setkání“ s živým Bohem.

A tak manželé Karel a Jana Staří, Jirka a Alena Zavadilovi, Janek a Tereza Čádovi, Michal Němeček, Vojtěch Matys, Jáchym Vopařil, Ivana Vopařilová a já (Pavel Vopařil) zasedají v boční kapli sv. Vojtěcha a prosí Boha o pomoc a sílu pro uskutečnění 1. kurzu ALFA.

To však byl jenom začátek Cesty. Pravda je taková, že se k týmu přidali další „úžasní“ lidé. Ivana Zastávková s dcerami, Andrea Vyskočilová, paní Vernerová. A stále noví lidé u sv. Vojtěcha nabízejí svoji pomoc. To je úžasné! To nemluvím o všech přednášejících, kteří s velikým západem přijali výzvu poodhalit „hledajícímu“ člověku cestu ke Kristu svými přednáškami. Musím Vám dát jednu radu: „Jestli nechcete v životě vidět zázraky, nemodlete se...!“

Pro mne, jako účastníka ALFA kurzu u sv. Vojtěcha, se zázrak stal. Kristus mi vstoupil do Života a to tak silně, že jenom

žasnou. Kdo je vlastně hledající? Moje osobní zkušenost je asi nesdělitelná. Vidět zářící oči dospělého chlapa (jednoho z hledajících) jako oči dítěte a slyšet jeho slova, která říká svému kamarádovi: „Vždyť jsem ti to říkal, že existují normální lidi!“ je něco, co neumím popsat.

A jaká je tedy moje zkušenost? Děkuji za pozvání na ALFA kurzy a za Cestu, Pravdu a Život, který společně s „normálními“ lidmi u sv. Vojtěcha mohu při absolvování ALFA kurzů zažívat. Děkuji Kristu za tuto zkušenost na cestě mé víry.

Na závěr ještě jednu radu: „Bojíte se zázraku ve svém životě? Příště se ALFA kurzu neúčastněte!“ Takže tak.

Kateřina Kufová

Vzývání Ducha Svatého

Možná si říkáte, proč píše o Duchu svatém, když teprve začíná postní doba? Víím, že Letnice jsou ještě daleko. Přesto, anebo právě proto, bych se s Vámi chtěla podělit o jednu zkušenost.

Na konci minulého roku nás překvapila velmi vážná nemoc otce kardinála Vlka. S otcem kardinálem jsem se několikrát setkala při různých příležitostech.

Naposledy to bylo při postních rekolekcích před dvěma lety. Tehdy nás nabádal, abychom se modlili modlitbu k Duchu svatému. Její důležitost nám velmi kladl na srdce. V kancionálu je tato modlitba hned za Modlitbou Páně a Věřím v Boha. Moc se mi rekolekcce líbily, jenže jak šel čas, na předsevzetí modlit se k Duchu svatému jsem zapoměla.

Zpráva o nemoci otce kardinála mi setkání znovu připomněla. Nosím teď tuto modlitbu v kabelce a snažím se nezapomínat. A k tomu bych chtěla pozvat i Vás. Vyzvejme Ducha svatého a otevřme mu svá srdce. A to pokud možno po celý liturgický rok.

Anežka Voldřichová

Vydat svědectví, za koho kopu

Rytíři a Indiánky prožili několik táborů a výprav na faře v Borotíně u Tábora. Jejím správcem je čekatel jáhenství Jan Bartoň (55), který v různých farnostech Táborska ministruje od svých pěti let. Pochází z pronásledované katolické rodiny kulaka, vyučil se automechanikem a dnes se živí jako zámečník. Podělil se s námi o vzpomínky na totalitu a povídali jsme si také o tom, proč dnes lidé neumí naslouchat.

„Některé věci se asi dědí. Pocházím z rodiny, kde hodnoty duchovní převažovaly nad světskými, z rodu opata Jarolímka, kterého umučili komunisté. (Opat premonstrátského kláštera na Strahově P. Jarolímek byl 2. prosince 1950 odsouzen v monstrprocesu za velezradu a špionáž na 20 let. Již předtím trpěl rakovinou žaludku a za dva měsíce nato zemřel. – pozn. red.) Bratr mojí babičky, P. Václav Šácha, byl poslední sídelní střezimířský farář,“ začíná své vzpomínání pan Bartoň, jehož sestra je řeholnicí a synovce čeká brzy kněžské svěcení.

» *Zažil jste osobně perzekuci kvůli svému vyznání?*

Ve škole. V obecní kronice v Jistebnici je dokonce napsáno, že rozvoji socialismu brá-

ní rodiny z rodu P. Šáchy a opata Jarolímka. Chodil jsem jako jediný ze třídy na náboženství, to znamená, byl jsem jaksi jiný. A tak se k tomu potom přihlíželo při osobním náhledu některých vyučujících, třeba i hodinu jsem klečel na hanbě. Učitel byl členem kolaborantské Pacem in terris.

» *Šikanovali vás také v zaměstnání?*

Když jsem nastupoval do své třetí práce, tak ještě než jsem šel ke kádrovákovi, řekli mi: Počkejte chvíli za dveřma. A slyšel jsem, jak do telefonu říká: My už si ho tady zkrotíme... Nevěděl jsem tenkrát, co to znamená, ale pochopil jsem to záhy. Dva roky mě posílali třeba na práci, kterou měli dělat dva, nebo mi dali auto, ve kterém jsem se mohl zabít.

» *Bylo těžké udržet si víru?*

Oni měli systém, že člověka žrali pomalu, od nohou. Užili si ho. Člověka to štvalo a říkal si, já už se na to vykašlu. Ale to nešlo! Člověk měl cestu před sebou a vždycky se našel někdo, kdo ho povzbudil. Třeba borotínští páteři Kvapil nebo Zborovský, ti byli pro mě požehnáním.

» *Za komunismu byla zpravidla potlačována veškerá činnost církve mimo bohoslužeb. Všechny mimokostelní aktivity se musely hlásit na výborech. Zažil jste, že by někdo kvůli nim přišel o státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti?*

Tak třeba pan kardinál Vlček, osobně ho znám. Jemu konkrétně ho sebrali za to, že na pohřbu matky Josefa Hasila řekl, že své syny vedla k lásce k vlasti, spravedlnosti a prav-

domluvnosti. Pak jsme třeba měli setkání mládeže, někdo to nahlásil, tak kněz přišel o souhlas.

» *Znal jste podzemní církev?*

Měl jsem možnost tajně studovat, ale nechtěl jsem to, protože bych neprošel formací. Dneska se ví, že ne všichni z těch kněží jsou schopni plnohodnotně vykonávat duchovní správu. Po revoluci se nevědělo, zda je pověřit výkonem veřejné kněžské služby. Žádalo se do Říma, a většinou odpověděli, že je v Čechách nedostatek kněží, a tak se jim to nakonec uznalo. Byli svěceni z nouze, jen pro přechodnou dobu, aby vůbec bohoslužby byly. Navíc tenkrát ani nebyly Bible, ty se sem pašovaly třeba z Polska. Objevilo se i několik falzifikátů, motali se do toho Svědkové Jehovovi...

» *Jaké nové příležitosti ke službě se vám naskytly po pádu režimu?*

V roce 1995 jsem dostal jako jeden z prvních v diecézi pověření podávat svaté přijímání v případě nepřítomnosti kněze. Pak jsem si udělal lektorát, čehož využívám dodneška. V té době jsem spolupracoval i s P. Lutrínem ve Střezimíři, takže jsem tak různě pendloval. Pak jsem se ale vrátil zpátky do Borotína. S P. Kuníkem jsem prožil sedm let plného života, a když roku 2013 odcházel, řekl mi, abych jezdil sloužit bohoslužby slova do Neustupova, prý prozatím. Že zde v Borotíně a okolí může vypomáhat P. Jan Böhm (dříve ve farnosti Votice, od roku 2011 vojenský kaplan Armády ČR, účastní se zahraničních

misí – pozn. red.), to je velké požehnání pro tento kraj. Moc si ho vážím.

» *Jste navržen jako jáhen.*

Ano. Na akolytát jsem čekal 12 let. Znamená to také ze sebe zejména v době volna něco vydat, mnoho lidí toho později nechalo. Díky Bohu mě podporuje má žena. A možná budu jáhnem nakonec „in memoriam“, jsem vážně nemocen a příprava by byla dost náročná. Pokud nebudu mít léky, tak tu do půl roku končím.

» *Jak podle vás česká společnost dnes vnímá křesťanství a církev?*

Lidem chybí jedna věc – naslouchat. Doba dala lidem svobodu, ale člověk materiálně vychovaný za komunismu to neumí. Kdo má uši, slyš! Ale proč neslyšíš? Lidé byli v totalitě vychováni k tomu, mít se dobře. Komunisté říkali – kněží a církev, ti vám slibovali věčný život a blaženost po smrti, ale my vám ho dáme tady, my vám ukážeme cestu blahobytu. Když dneska přijedete na Jistebnicko (i jinam), tak to jsou opravdu ty lepší zítřky...

» *Církev a politika – změnil se po pádu režimu jejich vztah?*

Zdravil mě třeba pán, komunista jako Brno, najednou ahoj sem, ahoj tam... Začali slyšet! Nebo v práci na dílnu přišel pán, zřejmě jako kluk chodil na náboženství, pak se dal ke komunistům, a povídá: Pochválen buď Pán Ježíš Kristus! Já si říkám – on vidí, že padá opona, jistoty se hroutí, tak si snad myslí, že nadešel soudný den. Takových lidí byla

celá řada. Nevěděli, co se děje, a co se dít má, a nevzali to za ten správný konec.

Rozhovor vedli

Tereza Pavelcová a Tomáš Zavadil

Je třeba zachovávat řád...

... zdůrazňuje Malý Princ Lišce – v tom to všecko vězí. Stručná a přitom klíčová věta o vzájemném vztahu a odpovědnosti. Totéž je náplní zajímavostmi doslova nabitě knihy, vydané na podzim 2016, nakladatelstvím Cesta – *Tváří v tvář Zemi*, jejímž autorem je Marek Vácha. Jde o nanejvýš racionální „chvalozpěv“ na encykliku *Laudato si* papeže Františka, podtrhující životní nutnost vzít konečně s plnou odpovědností na vědomí, že „všechno je spojeno“.

Nemít neblahé zkušenosti s povinnou četbou, řekla bych skoro – nutně doporučuji!

Irena Brožová

Promluva bratra Aloise z Taizé

V roce 1940 přišel Roger Schütz ze Švýcarska do francouzské vesničky Taizé proto, že nechtěl zůstat ve své neutrální zemi, ale chtěl sám jít a pomáhat lidem v těžké válečné době. Komunita, kterou založil, měla už od počátku za cíl nejen kontemplativní eumenický život, ale zejména hledat konkrétní způsoby, jak pomáhat potřebným: chudým a v dnešní době také uprchlíkům, kteří přicházejí do Evropy. Po celém světě zakládají drobné komunity, které se snaží pomáhat lidem v obtížných sociálních situacích.

Komunita také stále přijímá tisíce a tisíce mladých lidí bez ohledu na jejich de-

nominaci, vyznání, původ či názory. Vítají každého a každému jsou ochotní naslouchat. Vytvářejí tak prostor pro ty, kteří přijíždějí, aby spolu mohli sdílet víru a opravdu se snažit navzájem si porozumět.

Komunita v Taizé se v poslední době zvláště snaží pomáhat uprchlíkům, kterým poskytuje jídlo a přístřeší. V souvislosti s tím bratr Alois na setkání mladých v Rize hovořil právě o nutnosti přijetí druhých a o překonání strachu; a tak věřím, že tato promluva pro nás může být velkou výzvou i povzbuzením v dnešním světě.

Dostává se nám zde v Rize tak skvělého přijetí. Znovu si uvědomujeme, že pohostinnost je základní a univerzální hodnotou. Po společenství a přátelství touží všichni lidé. Když to zažíváme, dostává náš život hlubší smysl.

Takovou srdečnou pohostinnost bychom chtěli žít nejen ve výjimečných okamžicích, ale i ve všedním životě. Především s těmi, kdo jsou nám nejbližší: tím, že si na ně uděláme čas, budeme jim naslouchat a necháme je, aby i oni přijali nás.

Rozšiřme pak ale pohostinnost i dále než k těm, kdo jsou nám blízcí. V těchto dnech nasloucháme svědectví lidí, kteří se vydávají k nejchudším. Říkají nám, jak jsou šťastní, že můžou ostatním pomáhat, ale vyprávějí také o všem, čím chudí obohatili je.

Ano, když se třeba i s prázdnýma rukama vydáváme k lidem, kteří jsou na tom hůř než my, předává se radost. V Taizé toto zažíváme často, zvláště v posledních letech s uprchlíky, které přijímáme. Být jim v jejich nouzi nablízku a naslouchat jejich příběhům vedlo

k tomu, že jsme s nimi navázali úžasná přátelství.

Příchod tolika uprchlíků, kteří chtějí do Evropy, samozřejmě klade komplexní otázky a nikdo nemá jednoduchá řešení. Jsem ale přesvědčen, že bez osobních kontaktů řešení nenajdeme. V takovém případě totiž hrozí, že převládne strach; což je pochopitelné.

V našich zemích žije bok po boku obyvatelstvo různých kultur už dlouhou dobu. Také zde navazujeme osobní kontakty a tvoříme mosty. Překonejme předsudky. Můžeme

začít i s omezenými prostředky, s téměř ničím. Vydejme se k ostatním ve velké prostotě.

Dnes jsou ve společnosti taková napětí a zvraty, že pokud se nechceme poddat malomyslnosti, musíme udělat silné vnitřní rozhodnutí. Jaké rozhodnutí?

Pro nás křesťany spočívá v zapuštění kořenů hluboko v Ježíše Krista. Víra, důvěra v Boha, pro nás nemůže být okrajovou záležitostí. Neznamená to nic víc a nic míň než vyhradit Kristu navždy místo v centru svého života.

Tereza Andršová

Postní doba a Velikonoce 2017 u svatého Vojtěcha

8. března		16.30	svátost smíření
		17.30	mše sv. s udílením svátosti nemocných
25. března		9.00	postní rekolekce (do 13.00)
9. dubna	Květná neděle	9.30	mše sv. začínající žehnáním ratolestí a průvodem
10. dubna	Pondělí Svatého týdne	17.30	mše sv.
12. dubna	Středa Svatého týdne	17.30	mše sv.
13. dubna	Zelený čtvrtek	19.30	mše sv. na památku Večeře Páně
14. dubna	Velký pátek	15.00	velkopáteční obřady
15. dubna	Bílá sobota	8.00	denní modlitba církve, 1. část křtu dospělých
		21.00	Velikonoční vigilie
16. dubna	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	9.30	mše sv., na závěr žehnání pokrmů
17. dubna	Pondělí velikonoční	9.30	mše sv.

Příležitost ke svátosti smíření

pondělí 3. dubna	16.00	děti do 10 let
	18.00	dospělí
čtvrtek 6. dubna	18.00	mládež a dospělí
pondělí 10. dubna	18.00	dospělí
sobota 15. dubna	9.00	dospělí (do 11.00)

První přijetí svátosti smíření

Příprava: neděle po mši 19. 3., 26. 3., 2. 4. a 9. 4.
První zpověď: sobota 22. 4. v 15.00

První přijetí svatého přijímání

Příprava: neděle po mši 14. 5., 21. 5., 28. 5. a 11. 6.
První svaté přijímání: neděle 18. 6. v 9.30

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.
REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Katka Kuřová, Irena Brožová, Tomáš Zavadil, Jáchym Vopařil
Příspěvky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.
Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je 5 Kč.